

torist- og Telefonistindeforeningen sig til mig og anmodede om Støtte til en midlertidig Ordning, hvorefter ugifte indenfor disse Klasser skulde have den samme Adgang som gifte til halv eller til $\frac{2}{3}$ Tjeneste med halv eller $\frac{2}{3}$ Gage i Henhold til Lønningslovens § 16. Dette Andragende blev anbefalet af Postvæsenet, og efter at det har været forelagt Lønningsraadet og ogsaa faaet Anbefaling derfra, har Finansministeriet i det hele givet det sin Tilslutning. Herefter har jeg altsaa stillet Ændringsforslag Nr. 69, som er tiltraadt af alle Partier, og i Henhold hertil skal der altsaa gives de ugifte en tilsvarende Ret, som er givet de gifte Kvinder ved Lønningsloven. Jeg haaber, at det gennem denne Bestemmelse skal undgaaes at afskedige egentlige Tjenestemænd ogsaa af Kontorist- og Telefonistindklassen, og at der tillige skal kunne opnaas den Besparelse af 120 Tjenestemandslønninger i $\frac{1}{2}$ Aar, der er stillet Ændringsforslag om. Jeg skal oplyse, at man under Hensyn til den Afgang, som erfaringsmæssig findes under Post- og Telegrafvæsenet, har sagt, at hvis de Tjenestemænd, som har modtaget Opsigelse, vil gaa ind paa den halve Tjenestetid, kan de undgaa Afskedigelse, og at denne halve Tjenestetids Varighed kan indskrænkes til højst 3 Aar. Hvis det ikke skulde lykkes at undgaa Afskedigelser, er der ifølge et Ændringsforslag stillet 10 000 Kr. til Raadighed til Arbejdsløshedsunderstøttelse paa tilsvarende Maade, som det skete i 1922, men det er mit Haab, at man helt skal kunne undgaa at afskedige fast Personale inden for Post- og Telegrafvæsenet paa Grund af den Bestemmelse, som jeg altsaa nu forstaar vil faa Rigsdagens Tilslutning, efter at samtlige Partier har tiltraadt den.

Hvad Statsbanerne angaar, er der til Trods for den betydelige Mindretrafik, som nu findes i Sammenligning med Efterkrigsaaarene, ikke sket nogen væsentlig Reduktion i Personaleantallet. Medens der i Marts 1920 kun fandtes 2,87 tjenestegørende pr. 100 000 Tonkilometer, og 2,77 pr. 1 000 t Gods, saa fandtes der 31. Marts 1926 henholdsvis 3,89 og 3,4, og det nogenlunde tilsvarende Forhold, som for 1920 var der den 31. Marts 1921. Det vil altsaa sige, at der i Forhold til Trafikken er sket en forholds- mæssig Forøgelse af Tjenestemændenes Antal. Hvis man sammenligner Antal Rejser og Personkilometer, er Personaleantallet det samme som den Gang, men for Godsets Vedkommende er der altsaa sket nogen Forøgelse. Tjenestemændenes Antal er vel

gaet ned siden 1922, men samtidig er Antallet af løst ansat Personale steget.

Statsbanerne erklærede overfor mig at have gjort, hvad de kunde, med de Tjenestetidsregler, de havde — hvad jeg ingen Grund har til at tvivle om —, for at bringe dette Misforhold ud af Verden, men ikke havde kunnet det, medmindre de fik nogle Ændringer i de Tjenestetidsregler, som specielt gaves for dem, saaledes, at disse nærmede sig mere Tjenestetidsreglerne inden for Postvæsenet, som ogsaa efter min Mening har haft det lettere i Retning af at gennemføre Personalereduktion. Statsbanerne oplyste samtidig, at de, som Forholdene var den Gang, havde et overflødigt Antal Tjenestemænd; uanset at der gik mellem 300 og 400 Tjenestemænd om Aaret, havde de endda overkomplette, som de ikke kunde anvende, ca. 80 Assisterende og, hvis de skulde udnytte Tjenestetidsreglerne fuldt ud for Lokomotivpersonalet, nogle og halvtreds af Lokomotivpersonalet. Ogsaa for Baneafdelingens Vedkommende var der overkomplette efter den Ændring i Vedligeholdelsestjenesten, som var blevet foretaget, men samtidig var der altsaa et Antal løse Arbejdere, som gennemsnitlig for i Fjor var 3 400 og i December Maaned i Fjor var 3 000.

Der blev saa udarbejdet nye Tjenestetidsregler, idet jeg ikke mente, at Stillingen under Hensyn til den nuværende trykkede Situation og Statskassens Behov for Besparelser længere var forsvarlig, for at dette Misforhold kunde bringes ud af Verden. Om de Tjenestetidsregler, der er udarbejdet, har jeg modtaget en Erklæring fra Statsbanerne om, at Reduktionerne i Henhold til disse Regler ikke gaar ud over det forsvarlige, hverken i Henseende til Sikkerheden, ej heller i Henseende til Kravene til Personalets Arbejdsydelse, og efter det Kendskab, jeg har til Arbejdsforholdene og Arbejdsvilkaarene inden for Privatbanerne og private Erhvervsvirksomheder, maa jeg erkende, at dette er rigtigt. De ærede Medlemmer Hr. Friis-Skotte og Hr. Rode var inde paa Betragtninger angaaende disse Tjenestetidsregler, men jeg skal hertil blot sige, at jeg har forhandlet med Organisationerne paa forskriftsmæssig Maade om dem, og at de ogsaa har været tilstillet Lønningsraadet, som har udtalt sig om det, som det i Henhold til Loven skal udtale sig om, nemlig: Hvad den højeste Tjenestetid maa være — jeg ved ikke, at Lønningsraadet har nogen anden Beføjelse, hvorfor det heller ikke har udtalt sig om det Spørgs-